

Een Weerzien.

was. Op school fluisterden de andere kinderen van hemel, dood en engeltjes, maar ze begreep daar weinig van; wèl begreep ze, dat ze nooit meer met hem spelen zou bij 't kleine beekje met de wilgen, en dien dag konden al haar poppen haar niet troosten, zelfs Mathilde niet, zoo'n eenzaam gevoel was er in haar borstje. Maar toen ze 't jongetje gezien had, met zijn wasbleek kopje en 't blonde haar op 't kussen, de gesloten oogleden met de lange, zijge wimpers, in 't witte hemdje, en blären groen kransend om zijn hoofdje, had ze geen zoo erg verdriet meer, omdat haar vriendje zacht-vriendelijk daar als te slapen lag en hij wel héél gelukkig moest zijn. Dat zeide haar heur kinderhartje, onbewust met gevoel alleen... Toen 't jongetje zou begraven worden, verzuimde ze heimelijk de school. Ze ging staan wachten bij 't hooge hek van 't kerkhof, dat gesloten was. Ze kon er niet overklimmen, want hoog en dreigend strekten zich in de lucht de zwart-ijzeren staven, waarop aan weerskanten doodskoppen grijnsden met akelig-holle gaten. De begrafenisstoet langzaamde aan, en angstig drukte zij zich in een hoekje tegen 't hek. Door 't gebladerte suizelde de wind, weemoedig kreunden de ruischende blären. Al meer naderden de zwarte wagens, de lijkkoets en twee rijtuigen. Een onrustig gevoel klopte door haar lijfje. Op eens zag ze een man op 't kerkhof, grijs en gebogen, die naar haar keek, vragend in zijn blik wat zij daar deed, zoo alleen, in de zonnige stilte. Hij draaide een sleutel om, en knersend met stroef-gierend gepiep spleet in tweeën 't hooge hek. Nabij was nu de stoet; voorbij haar schoven, in tragen drentelpas, mannen met hooge, glimmend-zwarte hoeden, tusschen lijkkoets en rijtuig. Langs haar rolde moeilijk door 't mulle zand de lijkwagen. Zij zag de gepluimde paarden, den dreigend-somberen koetsier met langen sluier aan zijn hoed, 't kistje, waarop een witzilverig kruisje, kransen en bloemen, en de rijtuigen... Even gezien onder 't neengerolde, donker-blauwe gordijntje de bekende gezichten van den vader, den broer en den oom van 't jongetje, starend met droef-starren blik; in 't tweede rijtuig menschen, die ze te voren nooit ge-

zien had. Voor op 't kerkhof hielden de wagens stil, en ze zag beuren omhoog op de baar 't zwarte, met bloemen bedekte kistje; allen stegen uit en volgden het, langzaam schrijdend, verdwenen na een poosje achter 't lage, zacht-wuivend geboomte. Zij had heel graag ook willen gaan op het kerkhof, maar ze durfde niet. Nog een tijd bleef ze kijken naar de blauw- en witsteen kruisjes, de bloemen en 't wiegelend-buigend, schitterend-lichte bladerloof, 't glanzende kiezel. Toen hoorde ze galmend strijken door de lucht twaalf slagen, en ze liep naar huis door een andere straat, opdat de kinderen van haar klas haar niet zouden zien.

Nu, in de lauwte van warme kamer, schenen in haar kalmere hoofd de dingen van vroeger met rustige lijnen en vormen op te rijzen en langs haar te gaan. Een rood schijnsel straalde om 't kacheldeurtje, een wijde lichtplek vloeide uit de lamp op 't tafelkleed van donkerrood trijp. Geen geluid was er dan nu en dan wat gerammel en geplons van vaatwerk in de keuken of geknap van kolen in de kachel.

De herinnering aan de ziekte van 't jongetje, en die begrafenis, toen zoo geheimzinnig voor haar droomend kinderdenken, was haar altijd bijgebleven. En glimlachend zag ze nu de desillusie na een andere liefde van idealiseerend meisje. Ze zag 't kermisplein van 't stadje, waar ze woonde, het wapperend-witte zeildoek van kramen, de spellen beschilderd met bont gekleurde, groteske figuren. Schril mengelden zich de geluiden van instrumenten en stemmen; er was gegeur en gestank in zonne-hette tusschen dwarrelende menschen en kinderen. Ze was toen een meisje van dertien jaar. Voor 't beestenspel was 't het drukst van kijkers, en zij stond er ook met vriendinnetjes. Met schelle schreeuwstem kreet een man, dat dadelijk de voorstelling beginnen zou. Er waren vreeselijk woeste dieren, leeuwen, tijgers, jaguars, beren, maar ze zouden mak worden als schapen, zoodra hij ze aankeek, *hij*... En de schreeuwende man wees naar den temmer naast hem, die kalm zijn vingers liet gaan door de bruin-